

عذابِ غزه

نویسنده: نیل فاکنر

ترجمه‌ی: بابک پاشا جاوید

توحش مشهود علیه غزه از واقعیتی ساده نشات می‌گیرد؛ این که اسرائیل، دیکتاتورهای عرب، و امپریالیسم غربی همگی ترجیح می‌دهند که فلسطینی‌ها از هستی ساقط شوند.

* * *

زمانی که خانه‌ی خانواده‌ی حاجی در نیمه شب ۱۰ جولای منفجر شد، همه‌ی خانواده خواب بودند. هر هشت نفر آن‌ها -مادر، پدر و شش فرزند- در زیر آوار جان سپردند.

شش خانواده‌ی دیگر نیز در جریان حمله‌ی هوایی اسرائیل که منجر به کشته شدن خانواده‌ی حاجی شد، خانه‌های خود را از دست دادند. آن شب بدترین شب کمپ پناهندگان «خان یونس» تاکنون بود، که ۱۷ کشته به همراه داشت.

«خان یونس» یکی از چندین محله‌ی فقیرنشین پراکنده در نوار غزه‌ی کوچک است که به‌شکلی امروزی با واحدهای آپارتمانی که از بتن ساخته شده‌اند ایجاد شده است. غزه با طول ۲۵ مایل و عرضی کم‌تر از ۸ مایل، سرزمین ۱.۸ میلیون نفر است که این امر آن‌را به یکی از متمرکزترین مکان‌های جمعیتی روی زمین بدل می‌کند.

به‌همین دلیل است که حملات هوایی به آن بسیار مرگبار است. هزار [بمب] در چهار روز اول بمباران [روی شهر] ریخته شده است؛ [یعنی] یک بمب در هر پنج دقیقه. آن‌ها بیش از ۱۲۰ نفر را کشته و در حدود هزار نفر را زخمی کرده‌اند. اکثریت عمده‌ی تلفات و آسیب دیدگان، غیرنظامیان هستند.

غزه علاوه بر ازدحام جمعیت‌اش، یکی از فقیرترین مکان‌های روی زمین است. چرا که این منطقه، اردوگاه اجباری بزرگ ساخته‌ی دست امپریالیسم جدید است؛ ناکجاآباد تبعیدی‌هایی که اربلبان جهان آن‌ها را نمی‌خواهند. چه آن‌که بخش عمده‌ای از ساکنان آن‌جا، پناهندگان، فرزندان پناهندگان، نوادگان‌شان و یا حتی فرزندان نوادگان آن‌ها هستند. فلسطینی‌های [ساکن] غزه -همانند ساکنان کرانه‌ی باختری و آوارگان فلسطینی^۱ بیشتر - قربانیان زنده‌ی جنایات پاک‌سازی قومی قرن بیستم هستند.

سلب مالکیت

یک قرن پیش، فلسطین به تمام ناحیه‌ای که اکنون توسط اسرائیل اشغال شده است و کرانه‌ی باختری و نوار غزه اطلاق می‌شد. آن‌جا سرزمین ۷۰۰ هزار نفر بود. تنها ۶۰ هزار نفر از آن‌ها یهودی و بقیه عرب بودند.

[دولت] بریتانیا در پایان جنگ جهانی اول، فلسطین را به‌عنوان غنیمت پیروزی تصرف کرد. آن‌ها از اعراب خوش‌شان نمی‌آمد، چرا که می‌پنداشتند که آن‌ها به امپراتوری بریتانیا وفادار نیستند، از این‌رو صهیونیست‌ها را برای سکونت در فلسطین ترغیب کردند.

تصرف سرزمین فلسطین توسط صهیونیست‌ها و سرکوب اعتراضات اعراب توسط بریتانیا، اولین قیام بزرگ فلسطینی را در سال‌های ۱۹۳۶ تا ۱۹۳۹ برانگیخت. یگان‌های شبه‌نظامی صهیونیست در کنار ۲۰ هزار سرباز بریتانیایی برای درهم کوبیدن آن قیام وارد کارزار شدند. حدود پنج هزار فلسطینی کشته شدند. از آن زمان تاکنون، فلسطینی‌ها در جنگ‌های نامتقارنی^۲ علیه سلب مالکیت خود مبارزه کرده‌اند.

در سال ۱۹۴۸، زمانی که بریتانیا خود را کنار کشید، شبه‌نظامیان صهیونیست به تهاجم بزرگی دست زدند و ۸۰ درصد فلسطین تاریخی را به تصرف خود درآوردند. با این که تعداد فلسطینی‌ها بیش‌تر بود، اما آن‌ها به خوبی مسلح نبودند. [در واقع] تنها ۶۵۰ هزار مستعمره‌نشین صهیونیست در مقایسه با دو میلیون فلسطینی وجود داشت. آن‌ها [صهیونیست‌ها] که توسط سرمایه‌داران ثروتمند غربی حمایت مالی می‌شدند، به سرعت مقاومت فلسطینی‌هایی که کمبود سلاح [و امکانات] داشتند را درهم شکستند.

صهیونیست‌ها تنها خواستار آن سرزمین نبودند؛ بلکه می‌خواستند آن‌جا را از مردم [بومی] اش تخلیه کنند. صهیونیست‌ها نیازمند «فضای زندگی»^۳ برای هم‌نوعان نژادی خود بودند. از این‌رو ۲۵۰ فلسطینی را در دهکده‌ای به نام دیر یاسین^۴ به قتل رساندند و بعد با حضور در روستاهای دیگر درباره‌ی آنچه انجام داده بودند، رجزخوانی کردند. در نتیجه، حداقل ۷۰۰ هزار فلسطینی وحشت‌زده از [تسرّس جنایت‌های] اشغال‌گری صهیونیستی گریختند. بعدها، طی جنگی دیگر در سال ۱۹۶۷، ۳۵۰ هزار فلسطینی دیگر به جمع پناهندگان پیوستند.

بنابراین، حاکمیت اسرائیل یک حکومت استعمارگر مستعمره‌نشین^۵ است که بر پایه‌ی خشونت و سلب مالکیت بنا شده است. [این دولت] همچنین پایگاه نظامی امپریالیسم غرب است. صهیونیست‌ها توسط بریتانیا به قدرت رسیدند، و پس از آن به وسیله‌ی آمریکائی‌ها در قدرت مانده‌اند. اسرائیل به‌طور منظم تا بیش از ۲۵ درصد از مجموع کمک‌های نظامی خارجی ایالات متحد را دریافت می‌کند.

Asymmetrical war ۲

Living space ۳

Deir Yassin ۴

Colonial settler-state ۵

مقاومت و همبستگی

بنابراین، غزه مظهر پیامدهای انسانی یکی از بزرگ‌ترین جنایات قرن بیستم است. این‌جا، در این فضای کوچک، خالی از منابع، در وابستگی کامل به کمک‌های خارجی، و محاصره شده از هر طرف، تقریباً دو میلیون مرد، زن و کودک فلسطینی [همچون احشام] در حصار محفوظ‌اند و مهار شده‌اند. در حالی که ۷۰ درصدشان زیر خط فقر به سر می‌برند.

در غزه هیچ آژیر هشدار دهنده‌ای، هیچ پناهگاه زیرزمینی، و مسلماً هیچ ضدهوایی «گنبد آهنین»^۶ وجود ندارد؛ و همچنین از جت‌های جنگنده، هلی‌کوپترهای مسلح، آتشبار دریا، و سامانه‌های موشکی پیشرفته‌ی تأمین‌شده توسط کارخانه‌های تسلیحات مدرن در بریتانیا، فرانسه و ایالات متحد، هیچ خبری نیست. تنها موجودی آنها، راکت‌های [ابتدایی] تولید داخل است.

به همین دلیل، در تبادل آتش از آغاز جنگ جاری، ۱۲۰ فلسطینی کشته شده، در حالی که هیچ اسرائیلی کشته نشده است. در سال‌های ۱۹۳۶، ۱۹۴۸، ۱۹۶۷ و ۱۹۸۲ نیز وضعیت [تلفات جنگ] به همین منوال بوده است. همچنین طی انتفاضه‌ی اول در سال ۱۹۸۷، انتفاضه‌ی دوم در سال ۲۰۰۰ و جنگ غزه در سال ۲۰۰۸ [شرایط مشابهی حاکم بوده است]. برای فلسطین وضع همیشه همین‌طور بوده است.

چند روز پیش مرد جوانی اهل غزه در طی یک مصاحبه چنین گفت: «آن‌ها قصد نابودی تمام فلسطینی‌ها را دارند». و [این کاری است که] آن‌ها [به‌راستی] مشغول به آنند: اسرائیل، دیکتاتورهای عرب، و امپریالیسم غربی همگی ترجیح می‌دهند که فلسطینی‌ها از هستی ساقط شوند.

اما فلسطینی‌ها [زنده] خواهند ماند و هر نسل از آن‌ها راهی برای مبارزه پیدا خواهد کرد، همان‌گونه که آن‌ها برای ۸۰ سال الهام‌بخش [مردم] جهان بوده‌اند.

با این حال، آن‌ها به‌تنهایی نمی‌توانند پیروز شوند. به‌همین دلیل، ما همگان -همه‌ی سوسیالیست‌ها، فعالین اتحادیه‌های کارگری، فعالین دانشجویی، فعالین کمپین‌های ضد جنگ، و هر آن‌که خود را به [برپایی] جهانی [بر پایه‌ی] برابری، دموکراسی و صلح متعهد می‌داند- بایستی در همبستگی با غزه، که بار دیگر تحت تهاجم است، به اعتراضات علیه وحشی‌گری امپریالیسم و مخلوقات [درنده‌ی] آن بپیوندیم.

* این مقاله ترجمه‌ای است از [The agony of Gaza](#) که در ۱۲ جولای ۲۰۱۴ در وبسایت [counterfire](#) منتشر شده است.